

Муслимъ живѣлъ два мѣсеца при своя плѣнникъ. Сега той не се страхувалъ да идва близу до лъва да слага храната прѣдъ самия него. Лъвътъ позволявалъ даже да слага ржка на него. Търпеливиятъ човѣкъ побѣдилъ могщия звѣрь и той го призналъ за свой господарь.

Минало се половина година. Лъвътъ свикналъ съ човѣка и, вързанъ съ синджиръ, покорно вървѣлъ слѣдъ него.

* * *

Отъ тогава години наредъ Муслимъ и лъвътъ живѣятъ заедно и се хранятъ единъ други. Много хиляди километри пропѣтувалъ Муслимъ, за да показва на хората своя лъвъ.

Стариятъ лъвъ билъ единствениятъ другарь и приятель на стария Муслимъ. Тѣ ходятъ наедно, почиватъ наедно, спятъ на една и сѣща постелка.

И Муслимъ казва:

„Ние заедно ще идемъ въ гроба, защото единъ безъ други не можемъ да живѣемъ“.

Не тжжете...

По И. Суриковъ.

Не тжжете, че гората
Пакъ ще пожълтѣе,
Че окапватъ ѝ листата
И въ печаль нѣмѣе...

*

Пакъ ще дойде пролѣтъ нѣжна
Съ прѣлѣсти чудесни —
Съ красота и хубость прѣжна,
Съсь цвѣтя и пѣсни...

*

И тогава буйна радость
Пакъ ще ни прѣгърне —
Нѣма само първа младость
Вече да се върне...

Жоро.